

LEONYID VOLODARSZKIJ

Katýni visszhang, katýni golyó

Újra a hang... Katýn erdeje szól ide...
 Lesz, aki visszakiált? Halibó!
 Majd a csekista, ki markol e nőcibe,
 Fé!l, s kicsi pokla is undorító.
 Ugrik a nő, pata koppan a kénkövön:
 „Itt van a piztoly, a régi erőd!”
 Lő a zsvány. Ül az átok a fémcsövön,
 S száll a golyó, ahogy évek előtt.
 Tágas e tér, ege gondtalanul ragyog,
 S áldozatot keres épp a golyó,
 S zúgja dalát: „Örök én, csakis én vagyok!”
 Nincs harag így, ez a jó, ez a jó.
 „Hogy csak a vér, nem elég nekem úgy soha!
 Nékem a garmada hulla kevés!
 Húga vagyok Lucifernek, a gondnoka!
 Bomba a csúcs, nem a föbelövés!
 Vérbe' mosakszom, vérbe' lemosdatom
 Mind, aki tiszta előbb sose volt!
 ...Úgyse találsz, ha matatsz is a roncsokon,
 Legszuperebb nyomozói csoport!”
 Évekig elfedi pokla, ha visszamegy,
 Húzza bugyorba belét s az inát.
 Őt csak a jámbor, igazszívű látja meg,
 És csak a Szűzanya könnyein át.

(MAROSI LAJOS fordítása)

A drágám manikűröztet

*Rossz volt a napom, zavaros és zűrös,
de azt mondtad a telefonban,
hogy rohannod kell, mert vár a manikűrös,
s én nyögdelni kezdtem azonnal.*

*Mert valósággal felbergelődött
az a kép a képzeletemben,
ahogyan reszelgetik a körmöd,
és a lakk selyem fénye hogy' rezzen,
gyengédséggel.*

Én ott csak állok,

*és nézem az arcosótálad,
mint valami részeg,
hogy kiigyalak belőle Téged
meg az egész Mindenséget!*

(KONCZEK JÓZSEF fordítása)

LEONYID VOLODARSZKIJ (1950) orosz költő. Moszkvában él. Költészetében visszatérően feltűnnek a magyar történelmi eseményei.